

МОГИЛЯНСЬКИЙ ВІСНИК

посткурортно-дорадче

З цього можна зробити
кілька оповідань

Т. Прохасько

БЛИЖАЙСЯ!

автор: mattea

Євангеліє від mattea

VIVAT! VIVAT! VIVAT! Мої вітання у стінах вашої-нашої альма-матер!

У нас тут тепло, затишно, "інтелектуально і розважально". Але аж ніяк не легко. Хто хоче легкого життя, нехай сидить вдома на дивані. А хто налаштувався важко працювати, то гайда до нас байдики бити за трудовою партою бібліотеки: їсти, спати, конспекти переписувати, ксерокси рахувати і розподіляти їх на всю велику "братію" (що ще з ними можна робити? ну хіба маркером рядочки виділяти, а для читання є книжки; на те й ксерокс, щоб можна було багато чого не читати).

Сьогодні ви, любі і шановані першокурсники, станете такими ж святими як і решта могилянців. Вас посвятають. А до святих, як знаєте, звертаються на ви і пошепки. Звикайте, але пам'ятайте, що покровителів прості смертні шанують лише тоді, коли ті якимось покровительствують. Від цієї хвилини ваш сакральний обов'язок - творити добро. Нелегка це справа. Зате приємна. Успіхів!

А ще святі мають давати відповіді на питання бідних наївних викладачів на семінарі - великому і сакральному дійстві-феєрії. Бачите, професори, доценти, кандидати подекуди занадто допитливі трапляються і дуже втомлюють святих студентів надокучливими запитаннями. Вони жваві, енергійні, а ще дуже люблять правду. Поки до неї не докопаються, святого в спокої не залишать. Це частенько заважає святим творити добрі студентсько-розважальні діла, забирає багачко сил і часу. Але що поробиш? Такий вже наш святечий хрест.

У стінах академії ви познайомитеся з її ВЕЛИЧНОСТЮ ЧЕРГОЮ. Кажуть, цю пані в Могилі недолюблюють, але без неї кроку не можуть ступити. Без черги тут життя зупиниться, і настане хаос.

Почнуться бійки, сварки, тягання за волосся, підкупи, лестощі, хабарі. А це вже аж ніяк не личить святим могилянцям. Тому раджу не дуже нарікати на цю скромну панянку, а то ще образиться. Он вас скільки! А терпіння в неї не залізне! Чого тільки не наслухається бідолаха! Полюбіть її! І то буде ваш перший воістину святенницький вчинок! Черга дарує найнеповторніші хвилини спокою: хочеш, бубочи конспект під ніс, а ні, то дрімай, підперши стінку, а ще краще пропусти вперед якусь красуню в обмін на усмішку вдячності. Єдине правило, яке аж ніяк не можна порушувати: не скачи через чергу, бо ще (не доведи Господи) заб'єшся та й іншіш покалічиш.

Крім того в Могиллянці літає багато халеп. Одна на семінарі руку не дає підняти, друга на лекціях сон навіює, третя від книжки голову в іншу сторону відвертає. Від таких халеп треба тікати, і то якнайдалі. Можна до мамі під спідницю, можна до тата в кишеню, але тікати треба. Та тільки під тією спідницею сидить ще одна набридлива халепа, що строго-настрога забронювала ворота рятунку - самостійність. І коли в голові остаточно задурманилося від численних

кримінально-процесуальних халеп (у тюрягу їх!!!! у тюрягу!!!), основне - вчасно звернутися по швидку допомогу. Вона і в Могилі так само голосно гуде дорогою до потерпілого. От лише напис на машині змінила (щоб в плагіаті не звинуватили) - друзями обізвалася. Голову на відруб даю - допоможе краще за хіміотерапію і лазерну операцію. А коли ви такі ліниві, що й від халеп бігати неохота, то зверніться до здорового глузду. Той дядько давній характерник - навчить халеп уникати. Проте попереджаю: до нього важко достукатися, а коли й достукався, то важко послухатися. Наче не до ладу щось верзе стариган. А то з досвіду правда вилазить. Зловити її лишень найметикованіші спроможні. Іншим зась. Навіть не потикайся.

В Академії мешкає ще одна благодать. З нею ви найближчим часом познайомитеся. Відробіток - це навіть веселіше за трудове навчання. Відпрацьовувати - значить набиратися досвіду. От тільки трудовий стаж чомусь не записується. А ще це допомагає святим могилянцям пошвидше стати благородними і творити добро. Працюєш, працюєш у поті чола: вічна миш, книжки тягаєш, папери заповнюєш, на кафедрі здоров'я надриваєш, так би мовити жертвуєш всю свою працю на розбудову Могилянки. А в кого серце надзвичайно м'яке, той і працювати не хоче: сплатити гроші - більш почесна місія. Отак у вісімнадцять років стають меценатами. Беріть приклад, товариші! Набирайтеся сміливості, дорогі першокурсники! Гартуйте в собі себе! Бо в Києво-Могилянській академії весело. А щоб веселитися, попри перші студентські труднощі, треба воістину бути сміливим. Gaudeamus igitur, juvenes dum sumus! Будемо веселитися, поки молоді!

Дзуськи, бузьки*?

Особам надто серйозним - не сприймати зовсім несерйозно.

Особам зовсім несерйозним - не сприймати надто серйозно.

Як людині переважно лірично-оптимістичній мені хотілось би в цьому числі розповісти про те, як, незважаючи на передчуття прийдешнього свіжоосіннього шурхоту книжок і конспектів (так, це створює страшні акустичні перешкоди), ще досі солодко цвірінкають деякі з пташок (деякі). Однак не на часі зараз так марнословотратства. Поки пурхаємо по (ще літній) інерції понад біленькими хмарками, внизу збираються згустки темніших, які закриватимуть нам протягом двох перших (перших двох) триместрів небесне джерело нашої веселості. А "Гаудеамус" на посвяті стане таким собі символічним похороном часу розваг.

Замість довідки: Студентський гімн має за свої корені середньовічну застільну пісню вагантів (мандрівні /бродячі/ студенти, за сумісництвом - поети та співаки), котра найімовірніше з'явилась у XIII ст. Потім вона передавалась усно, при цьому набуваючи багатьох варіантів тексту, аж поки не була видана друком у 1776 році; кінцеву форму пісні запропонував німецький поет-мандрівник Кіндерлебен 1781 року. Такою ми чуємо її і сьогодні. За свідченнями могилянців, що практикують спиритизм (на аматорському рівні, звісно) і входили у контакт із середньовічними спудеями, в найпершому (оригінальному) свосму варіанті пісня мала не настільки мажорний відтінок, як сьогодні. Також стало відомо, що спершу вона починалась словами "Радій, якщо вступиш".

Отже, до чого це я веду? Адже не може людина так довго говорити про всяке-такое, не переходячи до суті, чи не так? Тому почну все з початку.

1734 рік:

Поки гуцули тільки-но починають пліткувати про якийсь новий заокеанський делікатес, найспритніші з лемків вже вивозять його контрабандою з території Польщі і вперше садять бульбу (це така штука, з якої виростає картопля), вчать її обробляти, збирати заїжджих колорадських жуків.

У той же час уряд Російської імперії ліквідує гетьманську посаду після смерті Данила Апостола. Аж до 1750 року влада на Гетьманщині переходить до так званої другої малоросійської колегії. Але ці події нас цікавлять якнайменше, хай ними займаються історики (хоча про лемків дисертації чогось пишуть дуже мало).

Липень. Щасливий дванадцятирічний хлопчина Григорій чимдуж біжить до Подільського гастроному по вино, щоб відсвяткувати з друзями вступ у Київську академію. Вже через півтора місяця треба йти на перші лекції, а так хочеться бути вільним. Саме довге перебування у стінах навчального закладу (а це тривало до 1753 року) стверджує в душі юного філософа нестримне бажання не засиджуватись на одному місці.

Цього ж року з'являється академічна Інструкція "Leges Academiae docentibus et studentibus observandae...", яка врегулювала всі внутрішні питання університету, в тому числі й

правила поведінки викладачів та студентів: дає настанову бути скромними, толерантними, приховувати власні емоції. У недавню віднайдену нотатнику Сквороди (про існування якого досі ніхто й не здогадувався) знаходимо таку собі іронічну філософську модифікацію Інструкції. Як би дивно не було, але там йдеться про те, як найкраще відкривати свої почуття, зокрема у поцілунку. Скорочено переказую зміст цієї "антиінструкції" адаптованою до сучасної мовою:

1. Кожна людина влаштована по єдиному образу, можна сказати, що вона кросена за одним лекалом. Тому діяти ми можемо по-різному, мати зовсім відмінні влгодобання, але прагнемо тільки однієї мети (навіть якщо свідомо це заперечуємо) - знайти себе, а тим самим і створити себе.

2. В античні часи проголошено було гасло "Пізнай себе!" (що дуже подібне до вказаної мною кінцевої мети) - для того щоб через розуміння власного єства осягнути весь світ. Однак воно деяким чином посприяло нерозумінню справжнього шляху до такого пізнання. Вважалося, що треба якнайбільше робитись об'єктивним, тобто споглядати світ ніби збоку. Цього слід було досягати заглибленням у себе, довгими роздумами наодинці. Такий шлях має певні ілюзорні ідеали та чесноти, та він не приводить до справді бажаного, бо відокремлює людину від світу, робить її об'єктивною у чистому розумінні цього слова, тобто байдужою.

3. Оскільки напрям пізнання "до себе" не цілком оправдовувався вже скільки століть, маю сміливість його відкинути й оголосити про новий шлях - "через себе". Здавалось би, нічого нового, але основна відмінність в тому, що свою сутність можна пізнати тільки через іншу особу, адже людина поза суспільством немислима. Легше подивитись у дзеркало, ніж гадати, яким ти є на вигляд.

4. Такою особою для чоловіка є жінка (а для жінки відповідно - чоловік). І тут не потрібно навіть особливих аргументів, адже таким є природний, а отже і Божий задум.

5. Треба зазначити, що жінка** - це не така собі схема "Встроми і грай" (найімовірніше, мається на увазі прообраз сучасної комп'ютерної системи самоналаштування приладів Plug and Play, завдяки якій вони готові до роботи практично зразу після підключення - прим. Ред.). Якщо ви готові зрозуміти себе справжнього, то зрозумієте і її. Спілкування з нею в ідеалі буде загадувати діалог із самим собою, тільки іншим, ще непізнаним. Ця незвідана сторона жінки - це і є ви.

6. У попередні віки нерідко панівною ставала думка про те, що тільки душа людини може бути втіленням добра, цією справжньою суттю людини. Частково погоджуюсь, але чи можлива душа без тіла в цьому світі? Та й створеною людина була одразу тілесною, ще не будучи грішною. Так ми доходимо до думки, що тіло й душа - єдине ціле, принаймні поки на землі. Тому не можна цілковито знехтувати тілесністю, а слід робити її гармонійним відображенням нашої душі.

7. Поєднуючи вище сказане, далі я

спробую навести деякі кроки для налагодження якнайповнішого (відвертого) зв'язку з вашою половиною (жінкою). Оскільки духовний контакт відбувається на недоступному розумом людини рівні (і нема сенсу вигадувати пусті абстракції про те, що не відомо напевно), зосереджу свою увагу на його тілесному аспекті.

8. Найпростішим і одним із перших тілесних контактів людини є поцілунок (мама цілує чоло дитини). Поцілунок є найчутливішим містком між тілами жінки та чоловіка. За його допомогою ви завжди рівні (і немає сенсу вигадувати пусті абстракції про те, що не відомо напевно), зосереджу свою увагу на його тілесному аспекті.

9. Перший поцілунок може бути простим. Це в ніякому разі не означатиме, що він невмілий, просто так легше призвичаїтись до нового відчуття. А вже далі можливі будь-які варіанти. Основне правило - приємно повинно бути вам обом.

10. Другий поцілунок - це критика і вдосконалення першого. Третій - це "ностальгія" за першим і одночасне хвилювання перед хмільним четвертим. П'ятий поцілунок - вічний.

11. Не кожен поцілунок має тривати довго. Часто дуже приємними бувають прості, ніби ті перші мамині пестоці. Однак цілуватись найкраще повільно, бо куди ж тут послішати? Одним з найприємніших та найбільш палких є такий поцілунок, коли ви удвох ніби смакуєте один одного зсередини (напевно мається на увазі поцілунок із сучасною назвою "французький" - прим. Ред.).

12. Під кінець скажу, що цілунок є не просто приємними, а й добре впливають на самопочуття людей. Це перший крок до пізнання себе і світу через жінку, який, крім рівноваги між тілом і душею, додасть здоров'я разом зі світлим враженнями.

Замість довідки: Сучасні дослідження підтверджують, що люди, які регулярно цілуються, володіють стійкішим імунітетом, набагато рідше хворіють на органи травної системи, мають менше шансів до появи карієсу. Навіть цілуєчись із застудженою особою, ризик підхопити заразу складає всього 10%.

Сьогодні нам важко однозначно проінтерпретувати цей невеликий текст. До кінця не зрозуміло, чи просто жарт підлітка, чи більш-менш виважені думки Григорія. Як би воно в дійсності не було, в житті не буває чогось абсолютного одного. Завжди між собою співіснують та взаємодіють поважність і дитячий запал, розум і чуттєвість, робота і сім'я, ти і я. Тож не зациклюймося на чомусь одному, а знаходьмо у собі стержень, довкола якого все відгалужуватиметься і становитиме одне ціле.

*бузьки - від польського "бузя", тобто ротик.

**Надалі мова йтиме про пізнання чоловіком себе через жінку. Випадок навпаки не буде розглядатись, адже там засадничої різниці немає, можуть бути тільки дрібні відмінності, котрі радше залежать від конкретної особи, а не від її статі.

ВЛИВАЙСЯ ШВИДШЕ!

автор: Валер'янка

Хай живуть фрешенята!

Новий навчальний рік. Здавалося б, в Могилянці все, як завжди. Ну, майже все. Незнайомі, ще трохи перелякані обличчя першокурсників привертають увагу, викликають у когось власні спогади, у інших - співчуття. Чесно кажучи, я належу до першої категорії і прощатися з почесним статусом FRESHa мені було трохи шкода. Хотілося швидше перейти на наступний курс - відчути себе стріляним горобцем - але водночас я завжди з гордістю називала себе фрешкою і не вважала це нижчим сортом (це вам, любі фреші, натяк на те, що не треба ображатися, коли ми вас так називаємо). Було відчуття, що ти лише зазираєш у хвили могилянського життя, готуючись пірнути, влитися в нього, полюбити і назвати себе його справжньою частинкою. Звичайно, це відчуття ще й досі не покинуло мене повністю, адже в душі неможливо так просто перетнути якусь межу. За рік багато чого змінилося, але спогади, перші враження, хвилювання не забуваються, не забувається також перший студентський досвід, яким хочеться поділитися.

Отже, дорогі фреші, не переживайте через різні дрібниці - все буде класно. Ви потрапили до університету, який забезпечить вас, перш за все, чудовим колективом, тобто простими, добрими, чуйними людьми, яких ви невдовзі вважатимете своєю родиною. Важко жити в гуртожитку або самому на квартирі, важко вчитися у постійному гаморі та велелюдності, але усе це вирішується, коли зрозумієш, що в таких умовах перебувають усі, а головне усі справляються, тому падати духом заборонено!

Одразу намагайтеся влитися у систему Могилянки - вона досить складна. Особисто мені було важко до неї звикнути. Тому постарайтеся розібратися і зрозуміти, що таке могилянський розклад і з чим його їдять (до речі, студентських їдалень дві - на I і II плацах, у "Трапезній" дорого, в "Домашній кухні" і "Пузатій хаті" трохи дешевше, але для нашої стипендії все одно не підходить). Варто попросити когось із старшокурсників (бажано вашої спеціальності), щоб пояснили всі приколи з навчальним планом, дисциплінами, які ви обираєте, кредитами, середнім балом, щоб скласти більш-менш прозору картину того, що на вас тут чекає. Справжній навчальний план на наступний рік ви складатимете в березні, поки що вас тільки вчитимуть це робити, хоча з досвіду скажу - за півроку в Могилянці ви і так зрозумієте все самі.

Як відомо, кожна дисципліна складається з лекцій, на яких професор чи професорка розповідають те, що в жодному підручнику не написано; списку літератури, який ви опановуєте самостійно та семінарів, що виявляють

результативність вашої сам роботи. Будьте готові до того, що викладачі запропонують такий перелік книжок, перечитати які просто фізично неможливо, навіть якщо не вилазити з бібліотеки, тому намагайтеся працювати по максимуму, але не впадайте у відчай, коли на щось не вистатиме часу (озирніться довкола - побачите своїх однокурсників з точно такими проблемами). До того ж, вам вже, напевно розповідали легенди про деяких викладачів. Увага: сприймайте легенди як, власне, легенди, щоб чийсь побрехеньки і ваші неправильно зроблені висновки не поставили вас у неприємну ситуацію. Спростовувати такі історії обіцяємо у нашому віснику. На першому курсі не так вже й багато дисциплін, але найбільше напружатиме англійська і культурологія (на ФГН-1 - прим. Ред.). Купа ксероксів з першої і довгий список літератури з другою, але все то треба стерпіти, бо... вибору у вас немає :-). Окрім того, дуже важливо відповідати на кожному семінарі, інакше втратите бали і наприкінці триместру не зможете отримати "автомат" (зрозуміло, не для того, щоб стрілятися, а навпаки, щоб не здавати залік чи іспит).

Щодо відвідування лекцій. Особисто я не можу похвалитися своєю стовідсотковою присутністю на них, але вам не раджу брати з мене приклад, хоча, звісно, є лекції, що краще відведений на них час проведи якось приємніше і корисніше, ніж дрімати в аудиторії під монотонну пісеньку викладача. Проте майте на увазі, Могилянка - це не просто собі вуз, тут абиякі викладачі не працюють, тому не робіть поспішних висновків і не повторюйте все те, що порадили ваші друзі зі старших курсів (це їхній досвід, їхні висновки, помилки або здобутки). Найціннішою порадою, напевно, буде відвідувати кожну лекцію пана Чумаченка, який, до речі, веде "Вступ до культурології". Приказка: "Лекції - це перехід конспектів лектора у конспект студента без переходу через чий-небудь мозок" його не стосується - конспектувати потрібно практично все!

Передбачаю також, що вам одразу ж порадять записатися у Парламентську бібліотеку, бібліотеку ім. Вернадського та у книгозбірню Києво-Печерської Лаври. Не лякайтеся! Бакалаврська бібліотека КМА майже повністю забезпечена необхідною літературою, інша справа, що кількість примірників обмежена, тому, якщо ви не "жайворонок", доведеться ходити по інших бібліотеках, "ловити" книжки або "стріляти" у когось ксерокси. Хоча, повірте, краще все ж користуватися бібліотекою Могилянки, тому що поки доїдете до вернадки, згаєте багато часу; у Парламентській, за словами моїх колег, теж не дуже продуктивно працюється; запишіться хіба що в Лаврську, якщо ви студент ФГН.

Як відомо, справжнім студентом стають не після успішно складеного вступного тестування, а після здачі першої сесії. До неї, на перший погляд, ще далеко, але так тільки здається. Чим більше ви прочитаете під час триместру, чим більше балів отримаєте за семінари, тим легше минеться ця перша іспитова екзакуція, бо скільки б порад ми вам не надавали, нормальний студент все одно хвилюватимеся буде.

Мало не забула вас попередити, що тут вчать розумні люди. Можливо, там, звідки ви приїхали, ви були найкращі, але в Могилянці найкращі всі. Не деріть носа, але і не впадайте у відчай - здобуйте знання і боріться за бали, при цьому не варто робити своїм одногрупникам капости на семінарах і стрибати вище своєї голови, бо здоров'я - найголовніше.

А Я НА МОРІ... автор: Sanino

Записки

МОГИЛЯНСЬКОГО КУРОРТНИКА

Розділ 1

"...Восточные степи, мы ваши дети..."

Коли питання постає про відпочинок після важких навчальних буднів, студенти зазвичай погоджуються на будь-які варіанти своїх літніх поневірянь. Особисто я не стала квапитися у Єгипет або Туреччину - доступні райські куточки для "слабаків", оскільки в Україні є чимало рекреаційних місць, що здатні задовольнити потреби найвибагливіших відпочивальників, які відчувають потяг до всього гіперекзотичного. Зупинимось детальніше на санаторно-курортній зоні Азовського узбережжя, а саме, Мелекіне. Ця "азовська рив'єра" знаходиться в 30 км від Маріуполя, промислового містечка Донецької області. На оздоровлення сюди щороку приїжджають поціновувачі "бюджетних" пляжних веселощів. Превалюють студенти маріупольських навчальних закладів, майбутні працівники металургійних комбінатів. Вони відчайдушні патріоти свого краю, "Проли" з великої літери, вечори яких проходять під патронатом "Хортиці", радіохвилі "Шансон" і риторичних питань типу "ти мене поважаєш, іменно?"... ребята цікаві (по comments), в забрудненій екосистемі азов'я віднайти нові види виявилось не так складно, як здавалося, що по-своєму - екзотика...

(Продовження на 4-ій сторінці)

ДОБРОБІЛЬНИЙ ЗВІТ

автор: Ві

Відпочинок для культуролога

От і все, немає шляху назад!!! Могилянка таки зробила з нормальної людини... культуролога :-)) - до такого висновку я прийшла цього спекотного літа.

А ще зовсім недавно, після практики, я була впевнена, що до жодного музею й близько не підійду, і так хотілося швидше на відпочинок, подалі від цих експонатів, екскурсиводів! А що ж, в результаті - все навпаки. Тільки приїхала на море, не встигла навіть трохи засмагнути, відразу відчувла гостру потребу в культурній програмі (видно, таки підсадила мене Академія на мистецтво). Звичайно ж мою ідею відвідати якусь галерею друзі зустріли скептично: "Це ж Одеса, відпочивай! Ти ж і так, коли в Шешори на фестиваль їхала, встигла у Львові за півдня подивитися все, що за рік вивчила! Тобі що, мало? Заспокойся вже!"

Але я не здалася без бою, вже ввечері потягнула їх до центру міста і розпитувала перехожих, де тут є якийсь художній музей чи виставковий центр. На мене дивились, як на божевільну, бо більшість прямувала на пляж або мріяла це зробити після роботи. Але я таки знайшла жіночку, яка ще пам'ятала, що десь там, на вулиці Пушкінській, є Музей західного і східного мистецтва. Тепер залишалося його знайти, бо номера будинку ми не знали. І в той момент я відкрила у собі здатність передбачати майбутнє, бо жартома сказала, що будівля музею, напевно, найобшарпаніша на вулиці, і не помилилася. Ця пам'ятка архітектури, побудована у 1856 р., дуже контрастно виглядає на фоні магазинів, банків та офісів. Виявилось, що інтер'єр ще в гіршому стані, багато залів зачинено, через що не було можливості оглянути колекцію східного і античного мистецтва. Проте навіть невелика частина фонду, представлена на другому поверсі,

вражає! Починається огляд з чотирьох залів італійського мистецтва XIV-XVIII ст. Цей розділ насичений оригінальними творами видатних майстрів: Караваджо, Ман'яско, Гварді. Наступні зали вводять нас у світ Північного Відродження, живопису Іспанії і Фландрії XVII ст., Голландії XVII-XVIII ст., Франції XVII-XIX ст.

Можна сказати, що за своєю колекцією музей не поступається всесвітньо відомим такого ж профілю, але стан, в якому він утримується, змушує сподіватись на краще. Мені стало сумно, коли я побачила, як зі стелі штукатурка обсипається. Чому в нашій державі завжди не вистачає коштів саме на культуру? Коли ж спустилася на перший поверх, почула веселий галас - відкривалася виставка Станіслава Сичова (1937-2003). Це вже потім я побачила оголошення, що відкриття мало відбутися наступного дня. Тобто потрапила на фуршет з приводу цієї події, де зібралися лише свої люди. Ще й дивувалася, чого мене не пускали і питали, хто я. Я почала розповідати, що я вчусь на культуролога, і слухаю курс мистецтва, врешті-решт мене пропустили. Тож милуючись чудовими роботами, під

дзвін бокалів і щасливі голоси, я подумала: "Нічого, що музей в такому стані, є ще люди, які турбуються про мистецтво, які не дадуть йому загинути. А я вже не уявляю свій відпочинок без музеїв, виставок і екскурсій, за що маю дякувати нашій рідній Могилянці!"

А Я НА МОРІ...

автор: Sanino

(Продовження. Початок на 3-ій сторінці)

Розділ 2

Для тих, у кого "шалють нервішки"

"Мелекіне не тільки оздоровлює, а й загартовує!" - скажу я після 10-ти денного перебування на одній із баз відпочинку. Пречудовий, захопливий вид з вікна дерев'яного будинку: штиль, морські "барашки", магнетично приваблива місячна доріжка на загадково темній водянній поверхні... ти вже закоханий в Азовське море, ти віриш в його лікувальні властивості... але відчуття остороги невпинно переслідує твою вразливу нервову систему. Все починається з того моменту, коли морські хвилі торкаються твоїх колін. Ти дивишся на свої занурені ноги згори і твоє несвідоме починає панікувати - їх немає! Потім мозок перезавантажується, і ти помічаєш ще одну не зовсім приємну річ: вода жовтогарячого кольору... озираєшся і бачиш задоволені, полегшені посмішки групи людей в купальних костюмах - екзотично: боротьба з морською та людською стихією продовжується і стає дедалі запеклішою... прорив на глибину... всі учасники запливу виявили пасивність... тепер ти - Яна Ключкова! Можна й розслабитися, море заспокоює... наблизнення неопізаного об'єкту чомусь насторожує... очі сканують, мозок проводить ідентифікацію матерії, схожої на продукт людського організму, що несподівано пірнув... Все стає вкрай зрозумілим та шокуючим... мимоволі запитуєш себе: "whatta hell?..." - екзотика, або як співав один товариш: "Ето - Донбас, а не Каліфорнія!"

Післямова

Шановні студенти, робіть висновки, синтезуйте написане. Та не забувайте, що відпочивати, аби не зашкодити собі, варто по-людськи.

Від редакції

(Вступне слово)

Шановні читачі!

Вітаємо вас із початком навчального року! Знову будемо спілкуватись, працювати і розважатись - разом!

Запрошуємо всіх охочих стати дописувачами нашого самвидаву. Спробуйте свої можливості у журналістській справі! Для цього надсилайте свої статті (і т.п.) на нашу е-скриньку або вкидайте рукописи до картонної скриньки, яка стоятиме при вході до бібліотеки (що у 1 корпусі).

І наостанок. У Могилянці книжки видаються по факультетах; свою чергу шукайте на дошках оголошень, а то не будете мати що й у сумці носити (крім канапок :-))

Успіхів у всьому!

ФОРМАЛЬНОСТІ

Просимо надсилати Ваші статті, твори, оголошення та пропозиції на нашу е-скриньку:

visnyk@gmail.com

Ваш матеріал може бути виправлений лише в разі наявності грубих помилок та у спосіб, який не змінить його змісту.

Закликаємо не соромитись/вагатись дописувати: ми прагнемо проникнутись Вашими думками і поділитись ними з іншими.

Чекаємо листів!

Наклад 150 примірників

Ваша Редакція